

Sygn. akt III AUa 771/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak
Sędziowie	SSA Marek Procek SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania W. W. (W. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego W. W.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 10 marca 2016r. sygn. akt XI U 2018/15

1. **oddala apelację,**

2. **przekazuje organowi rentowemu wniosek o przeliczenie emerytury ubezpieczonego W. W. zgłoszony na rozprawie apelacyjnej.**

/-/SSA M.Procek /-/SSA J.Pietrzak /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 771/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 29 czerwca 2015r., odmawiającej ponownego ustalenia wysokości jego emerytury. Domagał się jej zmiany i przeliczenia świadczenia

przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy jego wymiaru, wynoszącego 394,88%, bez ograniczenia go do 250%. Podniósł, że po jej przyznaniu pozostawał w zatrudnieniu i podlegał ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu, co w jego ocenie, daje podstawy do przeliczenia świadczenia w oparciu o przepis art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, zarzucając brak podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie ustawy nowelizacyjnej z 5 marca 2015r.

Po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, ubezpieczony nie podlegał już ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym, więc przepisy art. 55 i 55a, ani też art. 110a ustawy emerytalnej, pozwalające na przeliczenie świadczenia, nie mogą mieć do niego zastosowania. Nadal obowiązuje go ograniczenie do 250% wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Wyrokiem z dnia 10 marca 2016r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony urodził się (...) Decyzją z 22 listopada 1989r. organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek, począwszy od 3 września 1989r. Po nabyciu prawa do tego świadczenia, ubezpieczony kontynuował zatrudnienie w okresach: od 4 grudnia 1989r. do 5 kwietnia 1990r., od 1 lutego do 8 października 1991r., od 23 lipca 1992r. do 1 maja 1993r., od 1 lutego do 30 czerwca 1995r., od 1 grudnia 1995r. do 31 marca 1996r., od 1 kwietnia do 30 czerwca 1998r. i od 1 lipca do 16 grudnia 1998r. W związku z kontynuowaniem zatrudnienia, przeliczano mu wysokość świadczenia.

Decyzją z 14 maja 2014r., począwszy od 1 kwietnia 2014r., przyznano ubezpieczonemu na jego wniosek prawo do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszący 394,69 %, został ograniczony do 250%

Dnia 2 czerwca 2015r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia na podstawie ustawy nowelizacyjnej z dnia 5 marca 2015r.

W ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Powołując się na nowelizację ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dokonaną ustawą z 5 marca 2015r., Sąd ten wskazał, iż dodany wówczas przepis art. 55a umożliwia ponowne obliczenie emerytury przyznanej na podstawie art. 27 w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego osobom, które przed zgłoszeniem wniosku o tę emeryturę miały ustalone prawo do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu projektu ustawy zmieniającej wskazano, iż wprowadzono taką możliwość dla osób urodzonych przed 1949r., aby zachęcić je do rezygnacji ze zgłoszenia wniosku o wcześniejszą emeryturę i kontynuacji zatrudnienia. Propozycja dodania art. 55a wynikała z tego, iż obecnie przepis art. 55 ustawy nie ma zastosowania do ubezpieczonego urodzonego przed 1949r., który przed osiągnięciem wieku emerytalnego miał ustalone prawo do wcześniejszej emerytury i pobierał to świadczenie. Wiek emerytalny odwołującego, urodzonego (...), wynikający z przepisu art. 27, to co najmniej 65 lat. Skorzystanie z uprawnienia zawartego w art. 55a z zastosowaniem art. 55 ustawy emerytalnej, wymaga spełnienia określonych w nim przesłanek w postaci kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego oraz wystąpienie z wnioskiem o emeryturę po 31 grudnia 2008r., gdy wysokość emerytury obliczonej w myśl zreformowanych zasad, jest korzystniejsza od emerytury ustalonej według dotychczasowych zasad. Ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu po uzyskaniu wcześniej emerytury. Nie kontynuował jednak ubezpieczenia po nabyciu prawa do emerytury w powszechnym wieku.

Sąd I instancji przytoczył też treść art. 110a ustawy emerytalnej, na mocy którego, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne

i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy, niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury, zgodnie z ust. 1, może nastąpić tylko raz. Z kolei z treści art. 110 ust. 3 tej ustawy wynika, że okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia. W ocenie Sądu Okręgowego, powołane przepisy nie przewidują możliwości zastosowania wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia bez jego ograniczenia do wielkości 250%. Wręcz przeciwnie - nadal ma on zastosowanie, co wynika z powołania się na treść art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd I instancji oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości, domagając się jego zmiany w całości i orzeczenia co do istoty sprawy przez zmianę zaskarżonej decyzji i ponowne obliczenie wysokości jego emerytury przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na poziomie 394,69%, ewentualnie uchylecia wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

- prawa materialnego - art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez jego błędną wykładnię, prowadzącą do uznania, że w przypadku ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie tego przepisu, należy zastosować ograniczenie, o którym mowa w art. 15 ust. 5 tej ustawy;
- przepisów postępowania - art. 328 § 2 k.p.c., poprzez nieprawidłowe uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w szczególności niewyjaśnienie jego podstawy prawnej.

Apelujący podniósł, że z brzmienia wadliwie zastosowanego przez Sąd I instancji art. 110a ustawy emerytalnej wynika, że w niniejszej sprawie nie powinno mieć zastosowania ograniczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru do 250%. Tymczasem, Sąd I instancji błędnie przyjął, iż w przypadku ponownego obliczenia wysokości emerytury na jego podstawie, należy zastosować ograniczenie, o którym mowa w art. 15 ust. 5 tej ustawy.

W ocenie apelującego, za takim stanowiskiem przemawia wykładnia funkcjonalna art. 110a ustawy emerytalnej, znajdująca swe potwierdzenie w uzasadnieniu projektu ustawy nowelizacyjnej, z którego wynika, że generalne ograniczenie podstawy wymiaru emerytury do 250% przeciętnego wynagrodzenia, było nieprawidłowe w odniesieniu do osób, które przed 1 stycznia 1999r. opłacały wysokie składki. Dlatego też zaproponowano możliwość jednorazowego przeliczenia im emerytury przy zastosowaniu wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. W przeciwnym razie, gdyby miało mieć nadal zastosowanie ograniczenia tego wskaźnika do 250%, wystarczyłoby rozwiązanie przewidziane w art. 110 ustawy emerytalnej.

Zdaniem apelującego, przeszkodą zastosowania w niniejszej sprawie art. 110a ustawy emerytalnej nie może być fakt, iż ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu jedynie do 16 grudnia 1998r. Wskazany przepis wymaga bowiem podlegania ubezpieczeniom społecznym w całości po przyznaniu świadczenia. Natomiast ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu po przyznaniu emerytury górniczej decyzją z 27 listopada 1989r.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., apelujący wskazał, że Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy uzasadnił zaskarżony wyrok. W szczególności, nie wymienił jego podstawy prawnej. Powołał jedynie przepis art. 110a ustawy emerytalnej, a wyjaśnienie podstawy jego zastosowania ograniczył do dwóch wyjątkowo lakonicznych zdań. Zdaniem apelującego, całkowicie pominięto wykładnię celowościową wskazanego przepisu, która odzwierciedlała cel i wolę ustawodawcy.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Zdaniem organu rentowego, ubezpieczony nie spełniał warunków do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ po nabyciu przez niego prawa do emerytury z dniem 1 kwietnia 2014r., nie podlegał on już ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Organ rentowy podkreślił, że powołany przepis nie wyłącza ograniczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia do 250%, lecz nadal je przewiduje. Wymaga jednak, aby przed zastosowaniem tego ograniczenia wskaźnik ów był wyższy, niż 250%. Organ rentowy nie zgodził się z twierdzeniem apelującego, że za datę przyznania prawa do emerytury należy przyjmować dzień 3 września 1998r. (winno być: 3 września 1988r.), tj. datę nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury górniczej, podczas, gdy na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, ubezpieczony nabył prawo do nowego świadczenia od 1 kwietnia 2014r. i w związku z okresami ubezpieczenia przypadającymi po 3 września 1998r., ustalono wysokość świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy co do zasady uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd I instancji, choć część z nich wymaga modyfikacji i podziela dokonaną na ich podstawie ostateczną ocenę prawną zasadności odwołania ubezpieczonego.

Zarzuty stawiane przez apelującego zaskarżonemu wyrokowi, nie mogły wywołać zamierzonego skutku. Sąd Okręgowy nie dopuścił się bowiem naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od analizy treści wskazanego w apelacji przepisu procesowego - art. 328 § 2 k.p.c., zgodnie z którym uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, iż z natury rzeczy, sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu, zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001r., II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182; z dnia 5 września 2001r., I PKN 615/00, OSNAPiUS nr 15, poz. 352; z dnia 24 lutego 2006r., II CSK 136/05, LEX nr 200973; z dnia 5 czerwca 2009r., I UK 21/09, LEX nr 515699 oraz z dnia 4 marca 2009r., II PK 210/08, LEX nr 523527 i powołane tam orzeczenia). Jak wyjaśnił tutejszy Sąd w motywach wyroku z dnia 30 czerwca 2016r. (VCA 914/15; LEX nr 2081573), zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może odnieść skutek tylko wtedy, gdy z uwagi na wadliwość uzasadnienia, nie poddaje się ono kontroli instancyjnej. Jakkolwiek uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zawiera kilka nieścisłości i ma charakter bardzo ogólnikowy, jednak wbrew stanowisku apelującego,

poddaje się kontroli instancyjnej. Można z niego bowiem wywnioskować, jakie Sąd ten poczynił ustalenia oraz jakimi motywami i na jakiej podstawie prawnej kierował się, ferując treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Przechodząc do rozważań materialno prawnych, należy powołać się na brzmienie prawidłowo przytoczonego przez Sąd I instancji przepisu art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 887), zwanej dalej ustawą emerytalną, zgodnie z którym, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy, niż 250%. Z mocy art. 110a ust. 2 tej ustawy, ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1, może nastąpić tylko raz. Przepis art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej przewiduje, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, zwany dalej wwpw, nie może być wyższy, niż 250%.

Analizę powyższej regulacji wypada rozpocząć od ustalenia, która emerytura ubezpieczonego na jego wniosek ma zostać na jej podstawie ponownie obliczona. Ma to bowiem kardynalne znaczenie dla oceny, czy zasługiwał on na uwzględnienie. Otóż, wbrew ustaleniom Sądu I instancji i błędnym założeniom apelującego, emerytura górnicza, do której nabył prawo z dniem 3 września 1988r., jak każda tego typu emerytura, nie była obliczana przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, co wyraźnie wynika z treści decyzji z dnia 27 listopada 1989r. o jej przyznaniu. Wskaźnik ten zastosowano dopiero

w decyzji z dnia 14 maja 2014r., którą przyznano mu z dniem 1 kwietnia 2014r. prawo do emerytury po osiągnięciu przez niego powszechnego wieku emerytalnego. Obliczony wówczas wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, wynoszący 394,69%, został ograniczony do 250%, zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej.

Skoro zatem wwpw miał zastosowanie wyłącznie do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego, uzyskanej po osiągnięciu przez niego powszechnego wieku emerytalnego, a nie do emerytury górniczej, której nie oblicza się przy jego użyciu, przeto tylko owa „emerytura powszechna” może być przeliczana w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej, odwołujący się do tego wskaźnika. Na jego podstawie nie sposób zatem przeliczyć emerytury górniczej.

Dalej powołana regulacja stanowi, iż do obliczenia świadczenia, które ma podlegać przeliczeniu, należy wskazać podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne

lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia. W przypadku apelującego, oznacza to, iż winien on podlegać powyższym ubezpieczeniom po nabyciu przez niego prawa do emerytury z wieku powszechnego, by przynajmniej częściowo z tego okresu wskazać podstawę wymiaru składki na te ubezpieczenia. Tymczasem, ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom jedynie do 16 grudnia 1998r. i cały ten okres uwzględniono przy obliczaniu owej emerytury, co wynika z decyzji o jej przyznaniu i załącznika do niej w postaci karty przebiegu zatrudnienia. W tym miejscu należy zauważyć, iż Sąd I instancji błędnie wskazał przedostatni okres podlegania przez ubezpieczonego ubezpieczeniom, pomijając uwzględniony przez organ rentowy okres od 1 lipca do 30 listopada 1995r. Nie miało

to jednak żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia. Skoro zatem ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom po nabyciu przez niego prawa do emerytury z wieku powszechnego, przeto

a limine brak możliwości przeliczenia tego jego świadczenia w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej, co słusznie akcentował Sąd I instancji.

Uwadze apelującego uszła także okoliczność, iż zgodnie z brzemieniem tego przepisu, żądanego przez niego przeliczenia świadczenia należy dokonać „z uwzględnieniem art. 110 ust. 3 ustawy emerytalnej”. Przewiduje on, iż okres ostatnich 20 lat kalendarzowych,

o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem,

w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176. Przepis art. 15 ust. 1 tej ustawy stanowi tymczasem, iż podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w

ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Rozpoznany zaskarżoną decyzją wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia,

o jakim mowa w art. 110 ust. 3 ustawy emerytalnej ubezpieczony zgłosił 2 czerwca 2015r. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, przypadających bezpośrednio przed rokiem,

w którym zgłoszono ów wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, to okres

od 1995r. do 2014r. W tym czasie ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu jedynie

od 1 lutego 1995r. do 31 marca 1996r. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu i od 1 kwietnia do 16 grudnia 1998r. w wymiarze $\frac{1}{2}$ etatu, więc łącznie zaledwie przez 22 miesiące i 16 dni. W tej sytuacji, okres kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych

przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, o jakim mowa w art. 110a w związku z art. 100 ust. 3

przy zastosowaniu art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej przypada od 1995r. do 2004r. (kolejne

10 lat przed 2014r. poprzedzającym rok zgłoszenia wniosku o dokonanie przeliczenia).

W tym okresie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego wynosił 1,89%, co wynika z niekwestionowanych przez apelującego wyliczeń organu rentowego, złożonych na żądanie Sądu odwoławczego w toku postępowania apelacyjnego (k. 59-62). Wysokość świadczenia obliczonego przy uwzględnieniu tego wskaźnika i

aktualnej kwoty bazowej obowiązującej od 1 marca 2015r., tj. 3.308,33 zł, wynosiłaby 882,56 zł brutto. Zatem, wbrew wymogom przewidzianym w art. 110a, wskaźnik ów byłby niższy, niż 250%,

a co za tym idzie - znacznie niższe byłoby wyliczone na jego podstawie świadczenie ubezpieczonego.

Na koniec należy odnieść się do ratio legis wprowadzenia przepisu art. 110a ustawy emerytalnej, na które powołuje się apelujący. Przepis ten wszedł w życie z dniem 1 maja 2015r., na mocy art. 4 ustawy z dnia 5 marca 2015r. o

zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 552). Jak wynika z uzasadnienia projektu tej nowelizacji, daje ona możliwość ponownego obliczenia wysokości emerytury

lub renty osobom, które są aktywne zawodowo po uzyskaniu prawa do tych świadczeń

pod warunkiem, że wskaźnik podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Osoby, których zarobki przed 1999r. kształtowały się nawet na poziomie wyższym, niż 250% przeciętnego wynagrodzenia, opłacały przed 1 stycznia

1999r. składki od pełnego osiąganego wynagrodzenia, które były wielokrotnie wyższe od przeciętnych składek, a mimo tego, wwpw ograniczano do 250% przeciętnego wynagrodzenia. W założeniu ustawodawcy, dodanie

art. 110a ustawy emerytalnej, miało uzupełnić istniejące rozwiązania o przepisy umożliwiające jednorazowe przeliczenie emerytury w przypadku osób, które osiągały stosunkowo wysokie zarobki (wskaźnik podstawy wymiaru na poziomie ponad 250%)

i odprowadzały przed 1 stycznia 1999r. wysokie składki emerytalne.

Sądząc po tym, że apelujący podkreślił i wytluszczył w apelacji jedynie ostatnie zdanie powołanego wyżej uzasadnienia projektu nowelizacji, wnosić należy, iż nie przywiązał żadnej wagi do pierwszego zdania cytowanego uzasadnienia, z którego jednoznacznie wynika,

iż nowelizacja ma dać możliwość przeliczenia świadczenia jedynie osobom aktywnym zawodowo po uzyskaniu prawa do niego. Idea bowiem jest taka, by zachęcić te osoby

do osiągania przychodów po nabyciu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych. Tego postulatu ubezpieczony nie spełnił, ponieważ zakończył swą aktywność zawodową ponad

15 lat przed nabyciem prawa do emerytury z wieku powszechnego. W takim wypadku, ustawodawca nie przewidział możliwości przeliczenia jego świadczenia.

Wbrew stanowisku Sądu I instancji, przepis art. 110a ustawy emerytalnej co do zasady daje możliwość zastosowania przy ponownym obliczaniu wysokości emerytury wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyższego, niż 250%.

Dopuszcza ją jednak wyłącznie

w sytuacji, gdy świadczeniobiorca podlegał ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym

po nabyciu prawa do emerytury obliczanej przy zastosowaniu takiego wskaźnika ograniczonego do 250%, a wskaźnik ten z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez niego z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono rozpoznany zaskarżoną decyzją wniosek o przeliczenie świadczenia, był wyższy, niż 250%.

Tymczasem ubezpieczony nie spełnił żadnej z przesłanek, które muszą wystąpić kumulatywnie, by można było ponownie obliczyć wysokość jego świadczenia:

- nie podlegał ubezpieczeniom społecznym, ani emerytalnym i rentowym po nabyciu prawa do świadczenia, którego przeliczenia się domaga;

- wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jego świadczenia, wyliczony w oparciu o przepis art. 100 ust. 3 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, jest niższy, niż 250% i wynosi 1,89%, przez co przeliczone świadczenie (882,56 zł) jest znacznie niższe od dotychczas uzyskiwanego (3.629,52 zł).

Nie będąc związanym podstawą prawną wniosku ubezpieczonego o przeliczenie świadczenia, wskazać na koniec należy, iż ubezpieczony nie spełnił też przesłanek ponownego ustalenia wysokości jego emerytury w oparciu o przepis art. 55 ustawy emerytalnej. Zgodnie z jego brzmieniem, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej. Stosownie do art. 55a tej ustawy, przepis art. 55 stosuje się również

do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27. Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie

z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Skoro zatem ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu do 16 grudnia 1998r.,

a przewidziany w art. 27 ust. 3 pkt 1 ustawy emerytalnej wiek emerytalny, wynoszący 65 lat, osiągnął dnia (...), to znaczy, że nie kontynuował tego ubezpieczenia

po osiągnięciu wieku emerytalnego. Także powyższe regulacje nie mają zatem do niego zastosowania, co trafnie wywiódł Sąd I instancji.

Mając powyższe na względzie, na mocy art. 385 k.p.c., należało oddalić apelację ubezpieczonego jako bezzasadną, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji.

Wniosek ubezpieczonego o przeliczenie świadczenia, przy zastosowaniu art. 15 ust. 6 ustawy emerytalnej, zgłoszony na rozprawie apelacyjnej w dniu 24 listopada 2014r., stanowiący nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, Sąd odwoławczy przekazał do rozpoznania organowi rentowemu, zgodnie z dyspozycją art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., orzekając o tym w punkcie 2 sentencji.

/-/SSA M.Procek /-/SSA J.Pietrzak /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR